

Cerneluri pe ziduri străine

Daniel Vișan-Dimitriu

În orașu-n care norii se revarsă cu tristețe,
Pașii ei urmează calea pelerinilor răzlețe,
Pe sub ziduri și balcoane, pe sub streșini picurânde,
Peste dalele spălate de șuvoaie spumegânde.

Ține strâns, la piept, ascunsă de-o privire indiscretă,
Geanta plină de vopseluri, de creioane și de cretă,
Așteptând să treacă ploaia și să poată iar să scrie
Despre gânduri ce-o frământă și o macină de vie.

Pe un zid al unei case, ce-a fost scris, s-a șters. Oftează
Și privește înspre norii ce-o încurcă. Nu cutează
Rânduri noi să mai aștearnă, un mesaj să mai trimită
Celui care-n visuri, noaptea, îi apare și-o agită.

A tot scris pe uși, pe ziduri, pe asfalt și pe sub poduri,
Tot ce-a vrut ca el să afle, mai pe față, mai în coduri,
Dar n-a scris măcar o dată, peste zidul de adio,
Ce-ar fi trebuit să scrie. Doar de-acolo el ar ști-o.

Ploaia s-a oprit. Își scoate un penel și, din vopseluri,
Își alege pe acelea care-i par acum cerneluri
Bune de întins pe ziduri gândurile ei răzlețe,
În orașu-n care norii se revarsă cu tristețe.